

تمثال فقیر مع فرزند [illegible]

از مصنف محمد مقیم فقیر جو رسالو

بسم الله الرحمٰن الرحيم

کافي ۱ اسر کوهياري ۾ — مانجهه

ويني مون ته جلال جانب جي جوش ۾

۱ تنان ڏينهان مان هيت بسو ڪنهن سان سلال و

۲ سڪ جنهن جي آسا لڳي تنهن سا نشان ملال و

۳ قربون ڪندا وريا هن تي هوت اچي کيا هلال

۴ ولي نيستي آنند ۾ برهه ڪري لنو پيال و

۵ جيڪا کيا لنو ڳالهڙي تنهن سان ولي پيال و

تکلون برين يار ڏي حق سمجهو ان تي چلال و

۶ مانڊ مقيم لنو رهي وهند وڪيلو وصال و

ع ۲ ڪافي سر کوهياري ماجهم

سندي برهين بڇاڙ ويهي جت ڪٿ مون وسار

١ ٿيندين ٿورڙي فاتر ڪيم - پلپل ڪيا نتي پرڪار

٢ جانب جتڙي ولم جي ئي - سندي عشق لغار

٣ ٿيا ڏينهان روح ۾ - طلب تنهين جي آهي تار

٤ محبت جيءَ ۾ مقيم ٿي - منهن مئي مٺار

ع ۳ ڪافي کوهياري ماجهم

جوڳيا ويئه اپنهجي وطن تي ساڳلي مسافر يار

وڃهي ويا ٿيئر پريت جو تن انڌ ڪاتار

عوڦن وسري ڪيجي - تن جي سار سنيار

موهين مقيم جو - سرها ٿيا سردار

ڪافي ٤ ڪوهياري مانجهه

محب منا من ٺار، من ڪا ٻاجهه پوڻي دلدار

آ جادو هڻيو جان ۾ - قيامن ڪيو ڪوڪلتار

٢ ڀيان ڪڻوئن ڀاسي نه ڪيو - ڪامل سائين قهيدار

٣ موتکي پسند تونئن ٿيئي - سهڻل گل هزار

٤ نالي نان ۽ الله جي - مقيم پر توني يار

ڪافي ٥ ڪوهياري مانجهه

آهن روز کي جهوڪان جانب جوڻ نه جبل ۾

آ لا يائين اچي اچين سان - محبت سندي لوڻ موڪان

٢ رمزرندي ۽ انهي رازجي - خبر نا هين لوڪان

٣ هينائين اچي اندر ۾ - ٿيئين سندي لو ڪجهه لوڪان

٤ مقيم لئوڻ آهن سيرجي - ٿڪ ڏيئي اچي توکان

ڪافي ٤٢ ڪوهياري

پيرين پنڌ ڪري الا ويندس خان پنهل ڏي -

١ لتاڙيندس لڪن کي - تنهنجو نانءُ ڏيئي الا

٢ هن تن ذڪي جي ذڪر ڪيئن - ڏونگر پيو ڏئي الا

٣ اٿندس اصر ويل کي - منجهه کيل ذوق ڏئي الا

٤ ناقص هن تن مقيم کي - گهوٽ اُتي گهري الا

ڪافي ٤٧ ڪوهياري

مانجهه

سڄڻ ٿا لهو تون سار ميان سونهن ٿي جي سيج ۾

١ ويٺي سڪي منڌ ۾ - طلب تنهنجي آهه تار ميان

٢ سڪ جا ڏينهن سان سيرين - وٺي نه وڃ هي دوار ميان

٣ لوڙي آهن مسڪين ڪيترن - نيڻن وهن تار ميان

٤ منهنجو عمر لوهيت لي - دلبر ڪر نه ڌار ميان

٥ ناقص هن تن مقيم ڪيئن - ياقي ڏني تن يار ميان

كافي ع٩ كوهياري
كافي ٿنهين ماري الا
اتي مولا

پرين جي پاري الا
سنيا ري الا
١ وينديس آءُ ته انهن ڏي جن تو سان
جاري الا
٢ جانب ڪاڻ ته جبل ۾ - پليل پيو تو پيو
نهاري الا
٣ ڏسط سان ته مقيم ڏي - نت تنهن شل

تياسڪ
ڪافي ع٩ كوهياري ۾ تياسڪ
جو تيون موڪي جهلو الا ويندس خان پنهل ڏي
١ سنگت جي سولعوري هن سڀ کريو پلو الا
٢ ڏيندا ڏي پنهل منهنجي روح ۾ - ايري سور سلو الا
٣ رستو ونجي انهي ڏي جو جاهه منجهارون جلو الا
٤ جي ته پيسواڌهين ٻه ڪي - جو هن منجهه جلو الا
٥ مقيم لڻ ودي انجو - ڪوئي يار پلو الا

ڪافي ١٥ ڪوهياري مانجهه

الا

دلاسو ڏيندا ايبر اڳين ڪي ٿيرو

١ لوهيت آصيا ٻير جي - جتي لوڏ نه ويندا الا

٢ نانوهن صديقين شا - نيالون نيندا الا

٣ دانهن سڀني دلگيرجون - آري شل ايندا الا

٤ مست مقيم ڏنا ڳالهه ڳاڙهن لوڻ - وارث اچي وڻي ويندا الا

ڪافي ١٦ ڪوهياري پيرو

مونکي وڏو آڌار ماري الا - جيجان جوش جتي جي

١ آرتيان ڏينهان روح کي - ڳتي ايهاني ڳاري الا

٢ ايندا ادا سي تنهنجي - ٻلبل ٻولي ٻوڪاري الا

٣ جوش جلايم جي کي - باقي وڏو ٣ باري الا

٤ مون ڏمڻ ڏهي کي آهه آسپرو - وينڊم ڳهوٽ ڳهتري هت ڳڻا

٥ سر ٿيون سو رسجي ٻاجي - پياو نعمت چئي يالا و ساري الا

٦ ٻيغراري بره - جيجوا سنگهه ساري الا

٧ ڏتي جي تڙ اڪن سان طلب تنهن جي تاري الا

٨ سنڌين اڪا ادن ٿي - جيجي جيڪو و ناز جياري الا

ڪافي عدد ١٢ ڪوهياري

ڇلڪون ڇوڙ ڇڏي ويا هي ٿما ڏي ڀيم ڀٽڙي

١ ڳوٺڙيءَ هن ٿملاهه کي - ڳورڙ سان ٽڙ ڳڻي ويا

٢ هن هيٺڙي منهنجي حال تي - قياس ته ڪون ڪري ويا

٣ ستي پيئي هيس سيج تي - سائل کي ڏسڻ ڏي ويا

٤ ناقص هن ته مقيم کي - محبت منجهه ماري ويا

ڪافي عدد ١٣ ڪوهياري

شال ڏکڻي ڏکڙي اچي سرتيون سونهن مون ساهه سڙو

١ ڏهوڻن ڏم ڪري دل ڏاڍون - رڳون ڏسبون ڦيرون ڦرڙي

٢ جهڙي ٿڌڙي يا ٻالڪپڻي جي - منهنجي سڄل سانڍي پٽڙي

٣ من ۾ مقيم کي محبت ميخان - جانب ويو ڪس جي ڀرجڙي

ڪافي ١٧ جو تنهن

جوڳي جادو لايا سور سهي موٽ آيا - پيچ دلين جا موٽيا يا سور سهي موٽ آيا

آرياڻيان ڏيهاڻ هوند بي جلي تو مٿي - ڪاهه ڪيان ٿي ٻڌي شال ٻاري ٻيڙو جنهن جو
هوت هٿين ويو هيڪ - ڏونگر ڏوري آيا

٢ دل ۾ دلبر جا پور پوندا ماڪي - ساڙيو سونهن سر تيو ٻينهن ويم جولاڪي
ڏکي ڏيهاڻ ڏهري - آتش اوسان آيا

٣ روز ازل لڳو تنهن سان پيچ پريو جيڏي نماڻي ننڊ ۾ پنهل ڪيچ وا...
ماندي هي مري تنهن کا سور آيا

٤ لڪ لايا لاهي ويندس تنهن کاهي - ڪند وڃڻ موٽي جيئو هي ترجاهي
ماکه سچائي ساٿ - هي سر گهوري آيا

٥ محب مليو آهي جنهن سان صحبت تنهن - مقيم ڪاه تنهنجو گهجي آهه انگي
بيرنگ بيڙه ٻاري - گهايل ڪنار آيا

ڪافي ١٨ جو تنهن

هيڻا ٿيا آهن حال منهنجا شاهه لطيف سائين جي

١ جانب هن جندڙي تسان ميالا - ڪڏهن ملندم شال

٢ مينهار ٻنڌي وهوئن في ميالا - ٿلهي ويا ڪي سال

٣ راتيان ڏينهان گهوري هن ساميالا - ڪڏهن ٿيندو وصال

٤ هون تو مقيم لڳو لائي هتڙي ميالا - جي وڃي تو جال

ڪافي ١٨ هوشياري جهنگلو

محبت مست ٿيو الا سمجهي يار سڄڻ جي

آهيان منهنجي من ۾ - هٿي هوت ويو الا

ٿو سڪ سڄڻ جي ساڪي - سور سخت ٿيو الا

ٿو جادو جانب جي ٿيو - جهڙي جيت ولو الا

هو اتيان ڏينهان پوري ٿيو - جي ... جيت ولو الا

ناڪس تنهنجي عشق ۾ مقيم مست ٿيو الا

ڪافي ١٩ هوشياري

پنڌ تڙا پير پيرين ٿيا گهر گهڻو هيٺ تا وهين مٽي جهليو

آ آپ اصر ... جي ... ٿيا ... ٿيو رات ... وٺيو

ٿو ويهي پس رهندو ڪيڪي ... ڪري لوڻ ... جاتون جيئون

ٿو وڃڙي لکين لوڻ سي هوت ڪيا - محبت منجهه ... جڪي ... ٿيون

ٿو موهي ويا ٿ مقيم کي - سيرن منجهه لوءِ ڏيئي سٽون

جهنگلو ڪافي نمبر ١٨ هوشياري

محبت مست ٿيوالا سڀئي يار سڄڻ جي

١ ايمان منهنجي مين ۾ - هٿي هوت ويوالا

٢ سڪ سڄڻ جي سالڪن - سوڙن سهنت ٿيوالا

٣ جادو جانب جي جهڙ - جهڙي جنت ولوالا

٤ اتيان ڏيهان پوري ٿيو - جيئي جيت ولوالا

٥ ناڪس تنهنجي عشق ۾ مقيم مست ٿيوالا

ڪافي نمبر ١٩ هوشياري

پنهنجي اسير پرين عشق ڳجهو ڳنڍيو هيو تار وهين من ۾ جهليو

١ آپ اصر حبيب نبي عيا مي عجو رات ڪريو ڪيو

٢ وهنين سي رهنين سي ڪيهي هجل ڪري توڙ جا رون جنيون

٣ وڌي لهنن لوني سي هوت ڪيا - محبت منهنجو ڪيو تيون

٤ موهي وياتو مقيم کي - سيرنه منهنجو لوڪ ڏيئي تسون

٢٥
کافي ٢٤ جوڳ

ماڻ وٽ پرين اينئن مٺڙي خاص خبر ڏي ڪالهه ڏي

آ پريئن سندي يار ڏي الڙيون مٺل منٺار ڏي — ويون نهار نه ڏي

جانب نباز جي پيم جهري

٢ حب آهي هنڪي گهڻي — جيڪا پنهل توکي ڏني

ڇالي هٿڙ ولو ڏي — ڪينتي آهي ڏيلو ڪري

٣ مان نماڻي اچي ميڙ ڪري — ساعت هئي نوڙ نا سري

وارث اچي ڪاوڙ ڪري — نسبت آهي منجهه نيو مري

٤ هن ته مقيم ڏي آڌ هلي — پيرهي تنهنجا جلي

ڪيڏيئن لڳيون ڳلي ڳلي — منٺ وڻ ٻوي تڏي نٿي ري

ڏنا سري
ڪافي ٢٢ جوڳ

تور سڳهان مونهن لاهي تهجو ويا ٻيار ا

نسبت تنهنجي وي ميان محو ڪيو الا — گهوٽ ڏم دل گهالي

ڪين هزارين ڪوي پياهن گولي ڪي الا — نيٺ ڏي نوازي

ايتان ڏينهان ڪوي ميان خيال اسان ڪي الا — پرين وٽ پهچائي

ست ميم ڪي ڪوي مان هالي اينڌ اهين الا — سجد ڪر ڳالهي

ڪليات

ڪافي ٢٤
بروو جوڳ

سڄڻ تو کئون سوا، مونکي ساهه ڪين اچي ٿو

١ دونهون تنهنجي ڪوچي در جو ميان لا - دل مئي رونا ڏکي ساهه تو سوا وڃي ٿو

٢ هيڪس آهن تنهنجي الاعامي ڏي ميان لا - سائين ڳڏ سڀي پرين تنهنجون هٿ پچي ٿو

٣ سيرين تنهنجو ڪي مشڪ م ميان لا - ست پچي پچي نه ڪٿ تيهان بچي ٿو

٤ مقيم تنهنجي ڪي دوهمتي ميان لا - سنجهه پچي باجيوند بڻ بچي ٿو

ڪافي ٢٥
ڀيروي

نالن تهنجا تڪهن ذهري مونکي ماندا ٿا ڪري

١ ڪاڪل تنهنجي ڦيه ڪرايو - ڪنهن ڏنا لوڻ ڪالهي

٢ چپن تنهنجن چرچو لايو - ڪنگل اتن ڪا بچي

٣ پيرون تنهنجين بيه ڇايو - چشمان ڏيکا پيا ڇهن

٤ سڪ تهانجي مقيم ڪئونا - نيڻ وهن ٿا ڪري

ڪافي ٢٦
بروو جوڳ

سڪ انهي سان ساري رات ننڍ لات ڪا نگل ڪا نه پين ٿي

اچي جي توهن ذي طول هين ڪا وات

ابتدا ڪنهن ساڻ پرين - ڪي بيه نه ڦتي پيس يات

جهوري جهي جهل ڪيو - تن م تن جي تات

ناقص مقيم ڪي - ڏاتا ڏين لوڻ ڏات

ڪافي نمبر ٢٧ جوڳ — توڙي ٿيا ... ساز

دل اسير دلدار ڏيو — مون قرآن مستان ميان

١ زلفن سندي زنجير ڦاسا — قابو ڪرن ٿنهن ڪيرسان

محبت ڇاڙه سان ميرو ڦاسا — تو ڪري هيڪي سلطان ميان

٢ چشمن سنديون چوڪنديون — داتري سيوڻ لڳي قيس ڪئي

ڪُجَل ته مونکي ڪاڻ پئي — ڏسي تيس حيران ميان

٣ لبن سندن لالي لڳل — اندر لڳونِ تنهجي ويري موٽي پوتل

غبغب والترا لگلتا ڪليل — پسي تيس پريشان ميان

٤ مست مقيم مونجي ويو — ماڻو پرين تو جيجو ڪير

مونکي وجهُ تن ڏي ڏيو — وڃي ٿيندس قربان

ڪافي نمبر ٢٨ جوڳ — ته محو ڪيا ...

مونکي والاڙي اٿم والي — دلبر لنو ڪائي لائي

١ گُجهه اندر مجيڪا ڪالهه قي مسالي ڏنا لوڻن سائي

٢ نند نمائي جي جو ڪثرتي — طلب تن جي تائي

٣ يار سجن جو مونکي سدائي — خيال ويو تان ڪائي

٤ يار تيان ڏي ٿيلن مست مقيم کي — جوش جلايم جاني

٥ عقيدا ايو ورڻ نياري - سڀئي ٿي ڏينس ڪا دلداري
تيان قربان لکه واري - اڳ ٿا جنڊ ڦن پير پائيندو

ڪافي ١٣
عيان پيرو ي

ڪڏهن ايندين هتا سائين نماڻي ٻي پکي پيهي
آکيان ٿي درد مان داهون - پئي هتڙا ٻڌي ٻاهون
ايندين تون يار ايندا هون - او پيون ذڪر اڳ ڏيهي
٢ ملڻ لئي يار هان ماندي - ناهيان لون وار هڪ واندي
پچايان روز ٿي پاندي - وکڪي ٿي درد ديهي
٣ جڏهن محبوب هت ايندو - مقيم سر هو تڏهن ٿيندو
جدائي جا داغ سڀ لاهيندو - ويندو جڏهن اڳ ٿي قيهي

ڪافي ١٤
جو ڳجهو

هن نماڻي جو ننگ مالڪ آهين تون ٿي
١ توکو سوا پيو ڪين سجهي تو - تون آن وارث ونگائي جو
٢ دل تو عاشق روز سنبارئي - تو آن جانب جو ڳيائي جو
٣ هت آسرو تنهنجو آهي - تون ڪامل ڪو ماڻي جو
٤ مست فقير ٿي مرشد راضي - تون آن الله الهائي جو

كافي ٣٣ جوڳ

دلبر تنهنجي عشق ۾ ماندي مٺل مون کي ڪيو

١ مُنهنجو منڌو مشتاق آهه - تو ري سڀئي غمناڪ آهه
تو لئي سوائي تکو ساءُ آهه - پيرا پنهل تنهنجا پڇان

٢ سيکو مون فراق سان - پير پوڌي آليو ڏي پيهان
هي حال مون عشق جي جوان - تو ري سڀئي ڪين ڪڇان

٣ عشق مون جيکو ڏيو - ساتي تنهنجو سو ڏلڊ
ڏس منهل مون کو ڏلڊ - جنهن سان تنهن خوب خوشان

٤ [illegible] جيڪو حال آهه - تو کي پيرين معلوم آهه
تنهنجي [illegible] جو گهاءُ آهه - [illegible] ڪري تنڌي پڇان

كافي ٣٣ جوڳ برو و آسا

پيرطِ لئي زرنهار مرشد نالا مولا جي

١ ڳالهائي پرنهارو تنهنجو آلو - چشمن کي ڇمڪار

٢ نانا منهنجا [illegible] ڪن نيڻ اساڏي - سيڻ کي تي سينگار

٣ عشق منا اي پرين منهنجو سهڻا [illegible] نگر مون تي ڏيکار

٤ [illegible] - واڻي ريجهاءِ ويساءِ

ڪافي ٣٣ هين

سڄڻ سڄڻ منهنجا وارو — موهي مون کي ملايو

١ نه ٿيان نه ٿيندي هاڻ لڳي ميان دل منهنجي کي الا — ڪڏهن نه ڏيکارين ڪجهه ڏکايو

٢ ويڙهي سنگتي لڳي ٿيا سهڻل سائين الا — پيئي تنهنجي ڳالهه ڀايو

٣ محبت ڪئي لڳي ٿيا من منهنجي کي الا — روح رتن ۾ سمايو

٤ هن مقيم لڳي ميان سهڻا سائين الا — ڏنهن تنهنجي ڳالهه ٿي لايو

ڪافي ٣٤ هين

سهڻل يار پيارا — جڳ ۾ تنهنجي لڳڻ جڳهه

١ هادي هميشه خوش رکيمي الا — سهڻل دوست سڄڻ پيارا

٢ لڳي ٿو ڏيکاري ٿيا ڪافرن ڳالهه وڇا الا — مرشد محبوب پيارا

٣ ڪامل ڪمليل جان لڳي ٿيا هوندين سدائين وڇڙا الا — سر هر تنهنجي ترسپارا

٤ راز الهي لڳي ميان آهي تنهنجي الا — پڇين يار ماهيارا

٥ مست مقيم لڳي ٿيا ڏسا لڳو تو ڏنهن الا — گوهر ڪهڙا هزارا

ڪافي ٤٣

اشارات ۾ هوند تون ته ۾ پتر طوهون قرب جهاڙي جي ۾ ڪرتوهون

١ سچو قبل انت مولو - مام الهي ۾ ميرٺا هون

٢ قاذڪروني اذڪرڪم - چاڙهي ڪهي ۾ چڙهيا هون

٣ ظاهر باطن رمز الهي شا - سون سڄڻ جي ۾ مستانا هون

٤ مست مقيم مستي ديوچ - ذوالحمزه ناڈر نا هون

ڪافي ٤٣

اساڏ سوالي هوند نا حالي هون ساري ملڪ دا والي هون

١ ظاهر باطن حسن اساڏا - ڪامل قرب ڪماڻي هون

٢ هر جا وکيتم مشرالهي - جلنڌري عجيب ڪالي هون

٣ رتيان ڦي نهان رمز الهي وچ - مستيون مست موالي هون

٤ مست مقيم مستي ديوچ - واحد وصل وصالي هون

ڪافي ٤٣ ٩٣ ڪوهياري

مان ڄاڻي ڪاڄ پاتي لَنوَ ڪوهياري لاتي

١ آسيلو سوڻ فراق ۾ — جان کڻي جند جاتي

٢ سمجهي ميان محبت سارو — ذڪر سڃي پروڙالي

٣ دائم ديس الفت تي — خيال وڃي تو خاطي

٤ موهيو مست مقيم جي — قرب وَتري ڪاتي

ڪافي ٤٤ ٤٥ ڪوهياري

رات ڏينهان مان روز ڏسان اعلى حسن عجيبن جو

١ ظاهر باطن وچ سيني ۾ — ڪامل قرب قريبن جو

٢ رهبر هن کي راضي آهي — آئي نا هين ضرور نصيبن جو

٣ حاڪم حڪمت جو سائين مالڪ — دانا درد مريضن جو

٤ مست مقيم مرد هادي — ضامن آهه ضعيفن جو

ڪافي عدد ۴۲

پول نه پيو ڪو پيا مُنجهاءِ پاڻ اُهي ئي توڙ جا نجهان ء

آهي نه پاڻ پار سڀڻ کي ـ صورت وچ سيها نجهان ء

۲ ظاهر باطن حق اهوئي ـ واڳي ئي نڪا وار جان ء

۳ خطر خيال وهم وجودي ـ نگاهه اُهي سان نگاه جان ء

۴ اندر باهر اُهي اهوئي ـ لعلن لٽ ڌو پيا نجهان ء

۵ مست مقيم رمز اُهي ـ شڪ شبهه نه توڙ آ نجهان ء

جوڳ ـ سُر ...

ڪافي عدد ۴۳

جيڪو ڪي تو سُنا ياري ـ پڻ ڇڇي تنکي ياري

۱ نفس جو تو ڪان ڪري ميا تنکي هٿين تو الا ڪان ما رين توڪاري

۲ ماه سڪائين ڪوي ميا تنجو سعه الاجر وڃائين تنکوئين جاري

۳ فقر منجهه ڪوي ميا تنکي تا سائين الا بيو ڪل ڳجي وڃجي نگاري

۴ مست مقيم ڪوي ميا توڙ سائين الا ظاهر ڪري هي نه ڌاري

ڪافي ٣١ پرڀاتي برھ ماڙو

حسن هزاري ڏسين جي الف نشان اچي جوش هر هر دلبر جي درشن شان

١ حسن سڳون جو عبرت وٺ آءُ فرحت - ويئي تنهن ۾ ڇپت پنڊين جي ڇنن سان

٢ حسن جي جلالت - ڏس آه احت - تني پوءِ عدالت - الهي سو سخن سان

٣ ڀيائي پوش ساري ڪيچ پوءِ ياري - ونجر پوءِ ٻچاري - توڙ گوهر ڳلن سان

٤ موهي من مقيم جو - دلربا ڀڄو جو - جاڳيم جوتي جي جو - چشن جي چڪن سان

ڪافي ٣٢ ڪنيات

ڪڏان وت يار ميتي جي گهر آيا ڪڏان وت ميزين روح ريجهايا

١ ڪڏان وت جانڊ ڏيکاري جلوو - ڪڏان وت ڪري انساني اولو

ڪڏان وت پنج ڳهيس سڀ ٻولو - ڪڏان وت نيڪين نظر آيا

٢ ڪڏان وت ذات صفات مڪاني - ڪڏان وت ٻول ڪي ترياني

ڪڏان وت وحدت ڪر بنيد اوائي - ڪڏان وت ٻيڪ بنان ڦر آيا

٣ ڪڏان وت سهڻل سائين آيا - ڪڏان وت گهونگهٽ مک لڪايا

ڪڏان وت پيچ مرشد ڪي پايا - ڪڏان وت بار بره ڀير آيا

٤ ڪڏان وت هار سينگار ڪر بيندا - ڪڏان وت نازين نال لنگهيندا

ڪڏان وت روح مينڊي ڪون رهيندا - ڪڏان وت خاڪ بڻ ڏر آيا

٥ ڪڏان وت محبت منجم مجازي - ڪڏان وت ڪرن جي الي قاضي

ڪڏان وت لار الهي ماضي - ڪڏان وت وائڙي بنڪر آيا

٦ ڪڏان وت مست مقيم تيوئي - ڪڏان وت سچ آيا سوئي

ڪڏان وت جادو ڳايس جوئي - ڪڏان وت سيد سري سائين آيا

بردو ميرو جب شاعرو

ڪافي ۴۸

هنيو

کيو قيد دل کي سهڻل سو صورت ۾ — هنيو ڪان ڪاڪ پٽ اسو سيني

آ ظالم زلف زنجي — ڪاڪل سپ ڪلنگي — هڻ ڏنگ ڏنگي — ٻي سو نظر ۾

۲ ايهي نين لوڙيا — ڪيو تن جو حضوري — لڳيو دل سهوري — عاشق جي وس ۾

۳ حسن تنهنجو اهڙو — بيان ڪيان مان ڪهڙو — هيرو نه لعل ڪهڙو — جهڙي چمن ۾

۴ مقيم جي جو ماندو — حسن تنهنجو آندو — بره کيو آ باندو — ويو آڳي وطن ۾

ڪافي ۴۹

جهنگلو

نالو ٻنيائين آ — مشڪل ياري

نيهن ڏکيو هوم لاغرضي شان

۱ عشق تنهين جي ڪيا الله اڪبر — پنهل ڏينم آئي ڪي ڪيو آ

ويندو ڏس ساڻ عقل هي ته ماضي

۲ محبت تنهنجي ماري مولا نه آهيان — گهڻ سهڻ جا ويني مون ته گايان

پورو تنهنجي اهي جبر راضي

۳ گهور نينن جي ورڻي دل لي گهايو — پنهنجو تنهين شامون ازل کٿو بليو

اينءَ اتي ڪي گهنو يا غازي

۴ نازنين اڄ تون ڪي نه ٿيو — جانب جادو جي جي ماجو تيو

سهسين وچن تماشي ۾ سازي

۵ مست مقيم قرند اسدائي — عشق ڪفر جي ڏني آگاهي

تو تڙي هجن ڪي قضا وارا قاضي

ڪافي ٤٧

ٺوڙهيا رڳ بيٺي

رات رهي ڄ راتڙا — جي ما انهه جهوراٽا

1 دل ۾ درد فراق جا — اُلا مرش اڏاٽا

2 توري هن تجهان ۾ — ڪڻن سان ڇندي ماٽا

3 جاکو جدائي توکئي — کاڪ ڪنبا ڪوماٽا

4 مست مقيم جا سڪ تنهنجي ۾ — سنڌ تيا آهن ساٽا

ڪافي ٤٨

ٺوڙهيا رڳ سيرڳ ترڙو

ٺل ٺنه هيءَ مون ماڻو — سو ڀڙو موتڪي سيباڻو

1 راتيان ڏينهان خيال اهو ٿي — محبوب نخري مالو

2 انڌ ڌرادسي منهنجو آهي — وسي برہ جو يالو

3 اشرتي بوند بهارجي — ڦوڳ قلنوسيب لاڙو

4 مست مقيم ديس اُنهي جي — دوني ناهي ڪودالو

ڪافي ٤٩

ٺوڙهيا رڳ بردو

دلبر تولي جهاني پاتم — ذوق زياده ذاتي آهي

1 انوا نظاره آهي سونيارو — قرب وهائي ڪاتي آهي

2 آتش هذا دي عشق ٻماڻي — چولي چڙنگ چواتي آهي

٣ پي بره پتر مولا ايهو - جان عقبي جند جياتي آهي

٤ ڀڃائي واري لول پلن کون - ساري صاف حياتي آهي

٥ مست مقيم کي راتيان ڏينهان - لنو سڄڻ تولاتي آهي

ڪافي ٥٦

نحو محر صياري بردو

نور تيانمر طرا - اظهار دلبر دا

١ نور سائون نور حقاني آيا - روح تنهين وچ مٺ ترڀجايا

راز ڪليا محرمر دا

٢ نور ڏٺي آهو ذادي ڏيکالي - عبد گيا تيا قرب ڪمالي

پوش رهيا پير ورندا

٣ مست مقيم هرجاء هادي - ضرب هيٺي تون لاحد لادي

خوف گيا محشر دا

ڪافي ٥٧

عرضيدي بردو

١ الله محمد اسي آهي - حيچ پنهل ويوڪاهي

٢ وند واٽ وندر جي - لوڪ لگايا لاهي

٣ هڪ ڏنڊ راڪي نند نهوتياڻو - پوتر پلر ڇٽي پائي

٤ راتيان ڏينهان ص وچ منهنجي - ساه سبهڻ ڏي ساهي

٥ مست مقيم سڪروانڪي - جبل جهاگن جاهي

ڪافي ٣٢

ڪليان پيرو ب

هيئن دل دلبر جي مونکي ڪاهل ڪيو آهي

آ سڪ تو سجڻ تو آهي يار جي تنهن نيو - پيئي تو منهنجو جل جهاگ ڪيو آهي
٢ جلي تن جان تو جيڙو - پرت پيچ پريو - پائي لعل ويم لئو - طلب تان جيئڻ ڏيو آهي
٣ لئو لعل ويم لئي - موٽ سو ڪير تڏانئي - محبت مون منهنجائي - قرب فنا ڪيو آهي
٤ مقيم ماري ملامت جي ڪلڪ ڪيم ٿو ڇڪيو اچي سينو تنهنجي - لعل لاهيو ٻيلو آهي

ڪافي ٣٣

ڪليان پيرو ب تو ترتيب

چمن مه اڄ بهاري ڦلي گلزار آيو - جهڙي گل خوشي ساري پيو سرور - پرين آيو
آ چمن چمن جي لار - پکي بهشت اڄ پيارا - وهي بلبل هر گل تي - ٿيو الها - پرين آيو
٢ سڪاوڙ ٿيا ساوا سي جلوه جان جي - رنگا رنگي ڪليا گلزار ٿيو جها - پرين آيو
٣ گل خوشبو خوشگواري چمن مون اڄ خزان ويئي - عطر عنبر جي ٿيو مهڪار - پرين آيو
٤ مقيم ٿيو مست مستانو - لسه جي خوشي يڪري نانهه گل نثار ٿيو اسان - پرين آيو

ڪافي ٣٤

ڪليان تو ترتيب پيرو ب

مونکي ديدار اي پيار ڪرائڻ تو کي واجب هو - نماڻو ڏي پرين نهارڻ تو کي واجب هو
آ الله رات ڏينهن مونکي طلب تنهنجي ستائي - سڪائي کي سڀ اسهڻا سڻائڻ تو کي واجب هو
٢ تسا ڪڏهن اڄ سنڌي اکين - پسڻ ديدار تنهنجي ٿي شرابي شوق ۾ وقت پيارڻ تو کي واجب هو
٣ جدائي جو جوش تنهنجي - جلي جيڙو وسائي تنهنجو سمجهائي سور وارن سان گذارڻ تو کي واجب هو
٤ مست مقيم کي دلبر ٿيا سوز اڪ سيني - قتيل کي منهن پرين پنهنجو ڏيکارڻ تو کي واجب هو

55

ڪافي ٤٣

جوڳ

راڳ ٽيڙهي سورٺ پار ڪبير

آ جانب جوڳي ٿيو سهڻو ڪري سين - ازلي جيئڙو ايو نرتئون آيو نر

۲ سونهن تنهنجي اتري - ڳالھ ڪيان ٿو مخفي - پنهنجي جنب نه تري - تنهن بن ورڪيو پر

۳ تنهنجي جي - عامي حسن تنهنجو جو پياسي - ڳالھ ريحان خاصي - خيال ٿيو سوگر

56

ڪافي ٤٤

ڻڙڏ جوڳ

تون تا عاملُ ڪجي

تنهنجي حسن سند وڻو جمال ڏسي مربان تين

۱ دل شغل طوس تون نظر ٿيو توهانجي هڪ نظر - تنهنجي وچ پيا برين نگ جو

هستي هون تنهنجي ڏسي

۲ عالم عابد توتي هين - تبي قرب توهانجي سان ڪيئن ڪجن

ڏسي تنهنجي ڏاڍا جوش اچن - جانب اڳيون ڏين سڀئي سسي

۳ جن ٻيجھ ٿو تنهنجو منهن مٺا - قرب حقيقي مٺ پيا سي ڪنا

عشق سندا تن الا ڏنا - پوءِ منصور لي تن کي واسي

۴ حورن پرن سلام ڪيا - جن ملڪ انسان ڪيا

پياري جيڪي حيوان هئا - لوتر هيا تون لاڳا پاتو ڪي سي

مقيم جنهن توونت سيٺ - رکيو اچن تا جا فريبٺ

روڻي اچن فيض ڪٺ - عشق حقيقي مٺو پيا سي سي

×

كافي ٥٧ سُر سورٺ ... تا چپل

يار مون ڏي تون اچ ... مون کيان سيڪ سان اچ

١ ذوق ڏاڍي رضا تي آءِ دلبر يار جو — قرب ڪاڻ سيڄ جاتي بدن تيون بها سان اچ

٢ سوز ساهه جي ويچاري لئي وصل دلدار جي رهنو ڪيئي دل جيائي — نيڻن تيون نرڙ سان اچ

٣ نيڻن لائي تن ڪريو سيجا تم ايڊيهين نرڪ صنم جان جانم سيج ياتم — خوب تون خوبي سان اچ

٤ سيد صحيم سڙي ذيهم تنهن اگون جان ندا — حال هيم جيئي هيم — جند تون جنسا سان اچ

٥ تنهن اگون گهاريا مصطفیٰ جي نظر — ساهه سيو روح ريو — دل کيو ديد سان اچ

كافي ٥٨ جوڳ

ڪڏهي ملندين تون جاني — لوڪ دل ڪئي ديواني

١ هي پيان ذي نيڻن آتش اسا ڪمي الا — بره لائي بيراني

٢ مشتاقن ساه وئي نيا دوست ملڻ جي الا — محب ڪريو مهرباني

٣ ذوق تنهن جي مرڪون ميا موٽ ڄاڻي الا — جوڀن هي جواني

٤ شغل جي لڏي ميا ڪوري نيا ساه تنهن کي الا — ڪٿي يا آهم حيراني

٥ جانب جي ڪوري نيا سٽ متيم کي الا — نيڻن ذي لڳو نيشاني

پيرو [illegible]

ڪافي نمبر ٥٩

چاهه چڙهيو چمن ۾ گلڙا آيا لائي - پيهي ويو پرڻن جان بلبل پڃائي

١- آڻي گلزار گلن کليا هن قلب ۾ - پتنگ تنهن تي ڏين ولين

سنڌي ۾ محبت ملين ڪا واڌائي

٢- نماز بعد نظارو وڃڻ ڏاڍو ڏکيو - پر تنهن سان ملڻ مون ڪو پايو

ولين واس سرها عاشق سڌائي

٣- بلبل جو بيو گلاب ٻهاڪڙا - سورج منهن تي وڃي سنگ ٽاريو

تنامنگ ڪهڙي ڏي گل ڪا ڪيلائي

٤- مقيد گلن تي مست ٿي والي - چلي چاهه سوئن تون هر دم چالي

بيدل عشق اهو ڪيترو عطائي

ڪافي نمبر ٦٥ بنس

ملڪ مولي جو لا شال ڏسان - ڏونگر ڏوري نيئين مون پيرين پسان

١- آيا ري پيتڙ بڻ جو - لالڻي مون ٿي هي رسان

٢- [illegible] تنهنجي [illegible] - ولين تنهنجي مون ته وسان

٣- اهي اڪير مقيد ڪي - چاهه منجهان [illegible] چسان

ڪافي ع ٤١ سورٺ

سهڻا ساڄڻ نال اسانڊي نينهن لئي ترڙ تار ٿيا - جهين ساڄڻ هن گولي کي پيارو پريت پيارا ٿيا

آهي منٺائي مٺڙو ڪافي سوڙ لٿي سڀني سار ٿيا - ساند ٿين ڪاري مڪيو مڪ وارين ڪئي وار ٿيا

٢ سڪ مان تلي سڀني آهي پيو ويندس ڪاڏي ڪاهي - جيڪي ڳئي ٿڏي سڀني سڀئي مي وينا ٿيا

٣ باجهه ڀاڳ ٿي ٻيڙل جي سڪ ٿي لئي ڏمل - آس ونڊي آهي اصل ڄنڊو جي جبار ميان

٤ مست مقيم جي جي سس ملبو مان لوڏي ڏيئي زخمد - ستيان ڏينهن جا ڏي چائي گهر گنڌ لڏا ٿيا

ڪافي ع ٤٢ جرڪو

ڪن ڪيان وڃيا ڪاڏي ٿل منهنجي ٻيو ٻس آکي

١ رتيان ڏينهن نوي ميان روح منهنجي الا - تار ٿي آهي ايجاڻي اکي

٢ وند اڏاسي ٿو ڪري ميان منهنجو سداءِ الا - قرب ڪارڻ پيو تو ڪاهي

٣ منت ونهنجو ڪري ميان مشتاق آهي الا - سالا ٿي ٿئين پيو تو ساهي

٤ مست منهنجي ڪري ميان ملتي ايذا آهي الا - دم دم لئيه و تو پاڻي

ڪافي ع ٤٣ ڪلياڻ

ساڄن ستي منهنجو مدام

رنڊا انهجا ٿيا عام

١ منهنجا ڪي ٿين سيماڻ - غافل پاڻ گام

٢ نڪ انهيءَ ڪين سياڻن - لاڳاڻا ناهن لام

٣ پڳرتيا اياڻا عشق مسن لڪون - تان وڪاڻن طعام

٤ ذوق واڻن کي ڏسي ڏسهن تا - خودي ڪين پيا خام

٥ غافل آهن جن آهي ڪڏهن - سنجهه صبح شام

٦ گلا غيبت جي اصل انهن کي - ڪاڻ آهي ڪو ڪام

٧ سست مقيم کي ڏٺيان ڏينهان - پيئل پياري جام

ڪافي ٤٧ جوڳ

تنهن پنهنجي قابو ڪيئي آ - ايندي آءٌ نيند اهي نال تماني

١ آ بن پنهنجي شاهيم پياري - ميڪل جنڌي ديا ڏهڪ واري - مهر ڪندا آءٌ آهيا عيس هاڻي

٢ شڪر الله رکيا آهه سر ميں سندءِ جي - منجهه جهوري جانب جاڻي - ڪين جيندا آءٌ سهڻي سياڻي

دل گرا ڪيو آهي آهن ٿيا ڏينها - عشق ٿيهي - ڪياميت ڪيها - سڄڻ الحي پرب وتان سندائي

٣ سنهم ڪجو ڪيڏ و ٿنڪي - نه وچ لڌو ويهي ڌنپه تنهن - تخمين ڪي - ويچار آهي ورتان وڪائي

ڪافي ٦٥

برو

سرها ٿيا اٿم سيو جنهن ڏي پرين پاتم پيو وو وو

١ اڄ سڻائي وو وو هنڪي ميان لا - گهٽ لنگها بالون گهير وو وو

٢ ڏسي منهن في وو وو انجو ميان لا - تند جنهن ڏي وياقير وو وو

٣ قطره عيانون في وو وو نيڻن سڻا ميان لا - شامي صيا ڪي شير وو وو

٤ راتيان ڏينهان في وو وو مقيم جيءَ ميان لا - هئيڙي آهي هير وو وو

ڪافي ٦٦

جوگيه

درد موکي داغ ڪيا سهڻل تنهنجي وو وو سور ب

١ راتيان ڏينهان تات تنهنجي - بي ذات ڪابات منهن بي

گوئي گند يو تنهنجي - بلبل آهي سو پور ب

٢ لڳي ملڪ جو شوق آهي - راتيان ڏينهان اهو ذوق آهي

٣ ست ايجا سوچي ڪئو آهي - نوري نظر تنهنجي نور ب

٤ انهي هيو راليو ايهو - پيچ پرين تو سان پيو

صحيح

٥ مستي مستيم ست تير - گهايل تنهنجي سو گهور ب

ڪافي ۴۷ (٤٧) بروو

ظاهر ڪر تون ذات ظهور - عاشق تي اظهار ميان

آئينن جو نعره هن تو نانگا - ياره ملامت عشق جا گهاڻا لڳها - طلب مڪي تهر ر مينا

۲ عارفن تي ذرو عمر کاڻي - لڳا يا چند لوء جالامي - سوڙ تي حسرذار ميان

۳ مرڪي سمجهه ته يرُ مي جامي جيئن تي ذس دم ڪامي - الفاهين اسرار مينا

۴ مست مقيم مولا اهوئي جوئي اندر بولي سوئي - سمجهي خيال خمار ميان

ڪافي ۴۸ (٧٨) بروو

مان هون ڪافر عشق گر ويکي مسلم پير مرد ته تيهون

۲ چوڙ مسجد مندر جالوئن ۱ - ندي رمز رهتي هون

همرويي جالوئن اسو گليي مي - جت وري آيکون آپ وسرتي هون

جيئن کي دعوا دين کي والي - جنيا گل وچ جتري هون

ترهي تعان ملڪ مهار - ڪعبا اسڪون عهتي هون

تلڪ تگا کي دوار جالوئن - ڪار ذبي پوءِ ڪرتي هون

همه دوئي کي ست عنار - جاڙهه انهين وچ جٽي هون

مست مقيم ميني ديو وچ - ڪال هستي دا پنتيهون

دائم دم سي ميال هميشه - بي خود باب سو پيرتي هون

ڪافي نمبر ٦٩ سوجهاري

سائين اُٺ لاڏائي ويا - سڀني کي ڪين ٻڌائي ويا

١ اڄ اچي رات کي - جوڳي کين جڳائي ويا

٢ خوش ٿي وينا ملڪ ڀنڀور ۾ - هت سور ۾ ساهه سڪائي ويا

٣ راتيان ڏينهان سور سهي ۾ - طلب جي تار وڄائي ويا

٤ مان سان دل موهي مقيم جي - سيني سڪ سمائي ويا

ڪافي نمبر ٧٠ ڪنيات

هندو ۽ مسلمان - سڀ پيا عشق جو امام

١ سني ۽ شيعي سمائي ۽ رسانجو - سڀ ڪنهن کي سلام

٢ عشق ملامت قرب اُنانجو - خلق جو توڙي خام

٣ پيو عشق جو پيالو پيڻ پيا پيئي - طلب ۾ هي طعام

٤ سنت مقيم ٿي هر دم هادي - پيل پير جو جام

ڪافي نمبر ٤١ مانجھ

عشق جنهن جي سر آيم ڪافر نام سڏايم - پيو ئي ٿي پايم

١ ماه عشق جي مرشد ڏيکاري - تنهن موڙ ڇيتي سڀ مون سان

شرع شريعت ٿيان - گل گانا ڇڄيان جڳايم

٢ عشق جو شعلو مون جي جو پيتو - حياءُ عقل مون کنو ويٽو

وري جو دهان - سولي تي سر جيتا هايم

٣ عشق سانتي عاصي آيو - ڪهوڙ نيڻن جي دل تي گهايو

جبل سان وجولان - باقي الهي سان هڪدم پايم

٤ مست مقيم ڪي وحدت وائي - عشق پيٽ هايو باب خدائي

ڪفر نڪو اسلام - هر جاءِ حق سڃاتم

ڪافي نمبر ٤٢ پهاڙي

هيڻي تنهنجي ڪيو حال هيڻو - غم خوار تنهنجي جيا صلاح

١ يا رحيم ڪر مون تي ڪو تون راضي - ما ضدا تنهنجي جيا صلاح

بسڪ تنهنجي ۾ سڄا اندر اڀار اچي - ميٺ لڳي اکيون منهنجي ۾ مون تنهنجي جا صلاح

سيڻ تنهنجي ۾ پيار ۽ هر دم پوڪار ان هرهڙ - تنهنجو مست ماندي - تنهنجيا تنهنجي جيا صلاح

عشق تنهنجي ۾ ستري ڪشا ميو تنهنجي - دام تنهنجو اڙ دل ڪي دلبر - دلدار تنهنجي جيا صلاح

سڪ ستم منش اجڙي ترڪي نا نفين جا هي ثابت تنهنجيا تنهنجي ۾ سدا تنهنجي جيا صلاح

ڪافي ٤٣ پرڀاتي

منا من واهه اڄ مون کي — سڄڻ سڀ کي پيارين ها

ڪالهه چيا صبح تيندو — نماڻي ڏي نهارين ها

ملڻ لئي يار مون تنهنجي اُڏامي ڪانگ اڄ ڪي ٿي

پلائي جو ڪري تيرو ڏکي ڪي منهن ڏيکارين ها

ڪرهو سوياهه ڏئي مون کي - وري پوءِ جو سڪايو تا

ايئن واهه تو کي سگهايل ڪي سينگارين ها

سلين جي تان اڄ ميل حياتي کي بقاءُ نانهين

ڪريا ڏيڻ ساهه سڀ صدقي جڏهي جو جي چيارين ها

۳ رهيا توسمت جي ماندو مقيم ٿو ٿي سدا سمجها

صحبين هان پرين مونڊي محبت معشوق ما ڏين ما

ڪافي ع ۴۳ سُر

عاشق اچين جي هن عشق ۾ وحدت مجهوڏ وڪڻي وداءِ

۱ مردن سندي ميدان ۾ - جي توڏي اچين هوڳي ادا ۱ ۱

سرڪپي ڪي سڪ صبوز ملن - گوهر ڪپي ڪرڻ ٿي ڪماءِ

۲ ڪثرت سندي هن ڪوٺ ۾ - خوف خنجر ٿي ڪياءِ

پنهنجو ڏهوت جو منهنجون ٿيا - ما نڪي اتي منعن نه منتاءِ

۳ خطرا لهاڻي هن خيال ۾ - هڪل ڪري تن ڪي هٿاءِ

ظاهر باطن گڏ ذات ٿيا - هر هر ايهو هو ڪو هلاءِ

۴ مست قيم هن موج ٿيا - پوڄي ڪڏهن جي نه پتاءِ

ميرڪي ميان طيسر تي ايهو - قربون ٿيو ڪو ٿئل ڪڏاءِ

ڪافي ٤٥ جوڳ

ٻلي آئين ٻلي آئين تون محبت منا دو

١ آ مرشد پيارا نور نيارا - چاڪر هي تون چائين دو دو

٢ آ مرشد تو ڏهانجي هي سائل سدا ء - گولي هي گدائين دو دو

٣ اندر ازاسي منهنجو سدا ء - لنوڙي تون ڪا ڪا لائين دو دو

٤ مست مقيم جو عرض اهوئي - محبت ۾ مچائين دو دو

ڪافي ٤٦ بحر حيدري

سڀئي ڪي ٿي ساريان نينهن نموڙي آهيان

١ پرين سنڌي پار جي - خاڪ لڳن ڪي لايان

٢ ڏينهن ڌ سا مون ڪه ۾ - سور سان گڏ لنڌاريان

٣ مرون ماڻيون آهيان - هيئو حال تي ٿي ٻانيان

٤ رتيان ذي ٿي رهان روح ۾ - محبت ۾ مچايان

٥ سيد سنڌي سڪ ۾ - ڏيني نير وهايان

٦ محبت جي ميدان ۾ - الا عشق اذريان

٧ سونهن پيا ڳهي جو ساهه ۾ - ڳلن پٽن لڳي تي ڳايان

٨ هلي هوت پنهل ڏي - پوءِ پيرين ڳهلهه ون پايان

٩ مقيم عشق الهي مون - لکه پيلا پون تي پانيان

ڪافي ٢٣ جوڳ ۽ برو

ڪيان تيڏي ياد، ڪُنيا عيبي هزار هزار

١ نظر تساڏي عيني تماشا الا - چشم سندي چمڪار

٢ مثل ته مسافر جي ميا جادو ڪيا نوُ الا - جلوو ڪري جنسار

٣ مثل ته نمائي تي ڪيا سدا ءِ الا - سيف سيني سٽڪار

٤ حسن تساڏا ڙِوي ميا جهن ته ڏلوها الا - اتي بره ڪري پلڪار

٥ مست فقير رند وي ميا ذوق تهنجي ۾ الا - چير پيون ڪن جهڪار

ڪافي ٢٤ برو و جوڳ

بوند اڻ يه جو دو وس وسن عاشقن جي خيال تي

١ محبت جي ميدان ۾ سوره سانگ ذرڪن ڪين

٢ مونکو قبل مري جيئڻ تا - راز رهڻ ئي تي رهن رهن

٣ مقيم جيڪي محبت مو هيا - سونهن پيهن تا پيس پيسر

ڪافي نمبر ٨٤ جهنگلو

تلهه = جوش جلايم جانب جيءَ کي روز رکيائين پڙه پچارون

1 هيڪڙو شيءِ منهنجو تن ڏيکاري، گسي اٿي ودو موٽي ڳاري، تاب تمام تنهنجي تاري

2 خوش ٿيا ته اهو ڏسن باغ بهار، پير جنهن جي اچي تو ولي پايا، محب ڏيکار تو تحي سبب ماتليون

3 اچي تنهنجي سان ڦيءِ ساه سنگار، موڻ تنهنجي تحو پالڻ پاري، سور سڪايم لهي ساڙ

4 مست ميم لکو تنهنجي الڙ، سجدو ڪري تو تو ڪي سنبار، مولي وجهه تو تحي نعيم تارون

ڪافي نمبر ٨٥ جوڳ

تلهه = اهو پريم لڳڻ آهين ٻول وجهون ٻولڻ آئين

1 اتيان ڏينهان ني ويتيان لوڪ ته سلائي، روح بڻي ڪنهن سان ڏني اڪ

2 ڏس ڏيان پيو ني وديان لوڪي اهوئي، طلب لوڪل ٻي سان تانا

بوالعجائبي جيت لئي ويميان باهف وار الا = جوه سنجهون توں جالي

مست سيتم في ويميان گالهوں الهي کي الا = جاں سنجهون تين جالي

ڪافي ۴۱

تينس جوگ

= پيتو عشق جا جيڪي پيتي = سر جو سانگو سوره سنئين

۱ محبت سندي ميدان ۾ = عاشق اهي جو شون جلن

۲ وحدت واري سوات ۾ = گوهر اهي گوليون ڪن

۳ راتيان ڏينهان ريهان ولئه = جڳ اهي تب ڪين ڪن

سڪ سونهن ۾ سرها سدا = غير سندي ڪوئيون ڪن

۴ يون سدا تنهان سان = نينهن جي نتي پوتيون وتن

نفئي جو وساري سو پاڪ ڪي = جهاتي پائي جانب جهتن

سجيو سنڌ کي لعنت لسونيم = محمود جيو موهيا وتن

مست مقيم مجاز کوف = ماڻهي اهي سڃڻ بہ متن

ڪامي ع۱۲

١ = اسان سڃين منجهان سڀني جيئون وسڻ تنهن ونهوار

٢ جيئن جوابن بہ ونيان تنهن جوان لوڏالا = جيئن سنا آيو بازي

٣ نوڙي اسل اهي اني تيان = آهيو ڪفر الا = جاڻ ڪنهن اني قاضي

٤ ڪاڻي ياٽاسن ني ونيان = ڪاڻي ياٽاسن الا = ڪاڻي ڪرائين آ

٥ شيخ ڪرين ني ونيان = نوڙي مشائخ الا = ڪني حست ڪرين

٦ هين ٻڪ هوڙاهين ني ونيان = ياسي آهين الا = هن سان ڪرين

٧ هنيون هاڙهي ني ونيان ڏهه اوست وارو الا = سيڪايو سام

مست مقيم ني ويميان رمز سڃالي الا = عنبر جيڏي ٿيو غازي

ڪافي ٨٣ براهوي جوڳ

آءُ پريت لوڻ آءُ تو لڳ، ڙفي ڙسيڻ تيا الا

١ اتيان ڙسيڻان ني ويميان تانگهه اينٽڻ الا = توريف اپي نڪو ساءُ

٢ دل منهنجي ڪي ني ويميان درد ستهنجي پيا الا = گهوربگم ڪوڳاءُ

٣ سر منهنجو ني ويميان عيان معمائي الا = خان اپي توڻ ڪاءُ

٤ ملو ڪڏهان ني ويميان هن عاشق کي الا = طلب ڙنو محڪ تاءُ

٥ مست مقيم ڪي ني ويميان جاڙيي تاڙي الا = نظر اڇي تو سهنجو ناءُ

ڪافي ٨٤ جوڳ

١ اڇي پريت مل ياني سيڇڻ منهنجا سيمرالف

١ لنئو لعلن ويُن لائي = مون کي سو ڪيف بڻائي

محبت ميچ نڀائي = پيرت لائي پئي پشائي

٢ سڪ مون کي ساڻ ڀو جيائي = پيل تنهنجا رين مڻ لائي

سست کي خيال ڪيو ڪمائي = پرو لائي تعا ليٰ لبا

٣ مقيم مڻ هيو سنهنجي مائي = طلب مون يار اپنا هين تائي

معطر نه صحب مون ري آئي = وسائبو حق ويرائي

نخافي محمد ١٥ پيريائي

٤ حسن ڪوهان جو پيارا = ملڪ لتي نڌ سارا

زلف ڪارا ناري = ڏنگ ڪهان تا ڪاري

بي جب بنيجن باري = نانگا طي تا نرا

(۴۴)

ڪافي ۱۸ سنات

سنڌي گهران نه مال — آسيان ميس سوالي يار

۱ طلب ندر جوڻ تا تيون ڪو ليجي — پيائي وانا پول تون پوت جو

بيحد حانه بدي ٿا.

۲ ڪامل ڪيو تون قرب قهرا رو — ٻينهن هنا مج نه لتو تنهنجو

عشق ڪيو اظهار

۳ پاڻ تيان ٻيڻهان واٽي ايهائي — لنو مونکي توجيڪا لائي

طلب ڪيو ته تيار

۴ مست مقيم ڪي محب سلا ٻج — پير اگل تون پياڻا پاٻج

نيڻ ڌوهن تا نس تئون نار

ڪافي ۱۹

بروو

جاذب مخفي جي ڳم — لائي وليو ڪالو ري

۱ آهڪ تيتيل فراق جي — پيو ڏڪر ڏينهن ڏو ري

۲ دلا ڪي دلدار ويو — انعام ڪس يا نه ڏو ري

۳ پيرا ڪيي هي ڪس هو — چاڪون چتي ڍاڇي ري

۴ مست مقيب تي نيو نه — جان ڪن جي ڏک ڪو ري

ڪافي 90 راڳ جوڳ

ٿلهه = اڄ سهڻا سڄڻ جي، سنڌڙي گهڻو، سنڌڙي گهڻو پلڪ نا پڄي

1 ميان مال متي لون ٿي تحين اينهن = سنيارا يار ڇني ڇتي ڏوست نيڻ

جيءَ جي اٿو وسيلا نه = ٿالهي اُڏن شعر

2 ونجي ماءُ رب جي جاءِ کوٽيبي لوڻ = ڀرڻي عشق پيالو پرپو جيڏي پتي ڏون

هلندي ڇڏن اِني = خالي تحو ڪڪر

3 مست مقيم رنگ ڇنبا لخاص = بيان عشق جي پيروڻ نه پاسو

وهائيج هتوڻ = وڃي ورهه وڪر

ڪافي 91 پيرڊي محاڙي پرڀات

ٿلهه: سنگهارڻ ڪي سارجي، رات سارجي عقل هوش وڃي برهه بعجي پياري

1 پورب منجهه پکي هان = کياني روز کيهان -

نشي نينهن لڳي هان = گگهي ڳل بوڳاري

2 جبالي ڌي آهيان = وسني ٿي وانجايان

ٻه يالائي پائيان = وسائي مون واري

3 دلبر ديس هن ۾ = ڏسان شال هتي ۾

ڏاڍي طلب تن ۾ = وجهن کهوٽ گهاري

4 مقيم مست تيز و = جهري جان جبرو

پاڻ لعل لبئه و = ڏلي ويم ڏيکاري

92 کافي عمر جهنگلو

تا منهنجو دوست ماهي مارئڙي مو محل ڏي بيان عمر لوڻ ا...

١ ڳاهه ڦٽا ٿيون ڏاڙيون ڳلناريون
ڦوگن مين ڦرڙا چاريون
چاڪ اندر ۾ تن جا چهبر

٢ بونداڻ برهه اتي روز وسايون
جي ڏسين تڏا هي وحدت وايون
وسري ٿا هي تنهنجون ماڻيون

٣ ڦتيا لقمان نتي مون تي ڄاٽا
ڪائي اسانجو ڪلٽريو لاٿا
ڪام تنهنجي ڪون لڳن تيزلوڻن تير

٤ هنت پشريٽون هين وٽن ٿا
معنا مارن جا ما نکم مارن ٿا
جا تڏ جون ٿا هي وارث ويڙ

٥ مسٽ مقيم جوئي طلب ٿيايو
ڪانٽو مارن ٿي ڪعون ڳايو
نيڏ وهن ٿا ننڊ تنهن نير

۱ نہ لگا ناں یار میڈی یاری   ویکھ نال جو لگی دا قسم پیر ودود دا

حسن اجین جے جبیں آدی   مرد اوہی مرد ا قسم پیر ودود دا

ابرو تیہاں دا بجلی ویکھی   سیر کیتی ہن میں دا قسم پیر ودود دا

نین تیڈا نیل نوا نیل   روشن ہن جلوہ دا قسم پیر ودود دا

نک نیشانی آہی حقانی   حیاباں کیتی پردا قسم پیر ودود دا

اکھیوں تیہاں ندی لعل حیاتی   جو حبیب چہرہ تیڈا دلبر دا قسم پیر ودود دا

مست مقیم کیں والی اہا   جو جیا تاب قمر دا قسم پیر ودود دا

۲ وہ دلبر سوہنا من موہنا   حسن نال اسان دی پہ لوبی

ابرو تیہاں عرش اتھی   چشم دلبر جلوبی

حسن تساڈا دیکھوں ہویا   لعل لباں دی کولوبی

مقیم تیہاں نوں کر تیڈا   وا آپ وصل دی سولوبی

آہو عین عجیب سجن دی ۔ گھوٹ مکھیتی تنہ گھایا مٹی پا یا

حسن تیہاں دا کیا نہ آکونا ۔ شمس قمر شرمایا مٹی پیہ پایا

هکڑا عرضی بیئی سیگار عجیب ستھو جو رنگ لیاهن پچایا

 مست مقیم تحو هر دا هادیئه ثابت بن سمجھایا من پرپایا

ا آلیا نه میڈی یا دیان محلیان جیڈ کاری توبہ نہاری

وبکا نال من توحید اسانا نہت نیوں سب سانجھی توبہ نہاری

ابہ و سیف سش ستکار ڈیدی بیڑ بچاوڻ باری توبہ نہاری

کنہوں کہایا دل لعوں کھاڻ مایندیا جوڙ زیور جوڙایی توبہ نہاری

مست مقیم الیوں سمجھاندی نجل پیئی ونج کاری توبہ نہاری

عاشق تمادی در تیڈی عمر گزاری ساری ڈس ڈھک واری

نال اسانڈی کوڑ نین تماشا کر صحب لگڑ ستاری ڈس ڈھک واری

نا نبیں نال ول لت نیتوئی مائی لساڈی ماری ڈس ڈھک واری

تماشا اسانڈی سیر میڈی کون صحت عجب سیگاری ڈس ڈھک واری

مستقیم کون خیال خدائی طلب تیڈی دل تاری ڈس ڈھک واری

دریئه انور لولائی یا عیشانی قسم حقانی

کل میٹو نقیه جو کیتا بیڑه لائی بیوانی قسم حقانی

چشم دلبر دی جادو بھریاں ابرو سیف ایمانی قسم حقانی

نقش نزاکت نک وچ لالی بولی بلبل جیویں مستانی قسم حقانی

تل ٹھوڈی دا موہ لیا قلندر ۔ یدک تمہ باطنی قسم حقانی

لب سجن دا لعل جیہا ویکھو جاجب آکھیوں مرجانی قسم حقانی

موہیو قیم تھیا دم الفی جو تھیوں لانبا باقی قسم حقانی

ظالم ظلفی سجن دی جو تھیوں تیری رت جگر دی قسم حیدر دی

کانٹے ماسر حتا الا یار پاد بڑہ دی قسم حیدر دی

کالی ناگ لپیٹھ وانگی مار ڈنگ زہر دی قسم حیدر دی

چشماں کر بیٹھی نی چاک اندر وچ ابرو تیغ تبر دی قسم حیدر دی

لب سجن دا ایویں ویکھو جا جلوا ویکھ قمر دی قسم حیدر دی

سوہنی تیری تیس اپانی جتنا الگم نوک نظر دی قسم حیدر دی

مقیم نما نا عیاعری جو لیس سیجو انال دی قسم حیدر دی

جوگی آیا جگر مار سو یہ یا مہر یار

تيقيعر شهر لينيوه ... محري مزة مسي

هاني گهه گهس گداني   كندس محبن ري معنيم جيئي

١١ پيين شهر لينيوه ...   موز كفايل كين گها ياني

وني ده ونها يا   هاني هنجون في ها يان

لنيون به بيو بنحل جا   نه تنون لها يان

سچن كي سا يان   من يا رو جو باتجه كري

١٢ اديونه ني اتها سه و   منجنو بار ويل ايندو

وه تيون به نمائي بان سنا   نقرجي نيندو

مست بدهن معنيم كي   اجي دلا سو ذين و

گوني گذ يندو   كي يار جو باتجه سان

ذها تيون ذي كي   ذكن ذكا يو

١٣ هي نه ي ره اند رهو نه بيو تن جي ياب تبا يو

هكبه ه بيو بام   نيون سورن سكايو

جو ڏهون ڄاڃاليو   جوش نه جتن تي جيڏو

14. هڪ سو ٻيو سڪ   تيون وحدت تي واڻي

چوٿون چلڻ چاهيون ڪرڻ ورسان وڃائي

پنجون پاپ پنهنجو سان   پس تنهن پڪائي

ڇهون ڇنڻ ناٺو جو   ستون سڻائي

اٺون اتڻ اکيو مون   جو ڪتي جي جدائي

نائون نند ناٺن جا   ڏهون ڏونگر ڏيکائي

يارهون سانڍ ليٽين جي   ڪئي هن هو ڦٽالي

ٻارهون باڻ پيو وڇن سان   تيرهون ٽوڪر ٽڪرائي

چوڏهون ڇياءِ جگر جي   گهايل هي ڪئي

پندرهون پور پنهنجو جو   اٺم هتيم مولائي

سورهون سڪ سبيل لئي   سترهون سوائي

اٺارهون ترائي هي   جو ڪنهن تاڻي لڙائي

اڻويهون آئي   ڪئي ويهون ملي وصال ڪئي

بيت سسئي ٽيهن راتين جو بيان

پهرين رات پنڌ ڪري ڏونگها آيس ڏير

پيچل منا لوڻ پاڻ سان ڦٽ ڪري ڦٽي ڦير

پاندي ۾ هو نا پنوڙي پو پيان ڪري پير

هوت صبح ساري سير هو سنجهي سٽ ٿيا

ٻي رات باروچل ڏي ڪامڻ هلي ڪئي

اچي پيا هيس اوچتا خطرا منيال ڪئي = ..

ڏڌي ڏلاسا دل کي پرکي نيڻ پيئي

ونيا ڏنيڻ لڳي ڏو نيڻ ڪي ڏکم ١١

٣ ٽئين رات ٽحڙي تات سهڻيون سڀئي ٻي
ملي مانجهي آئي سانجهي ٻي آءُ سڪڻ ٿي ڪٿي ٻي
ڪري بات ملي ذات پرتيو ن سنڀال ٻي
لوڪ لوڻ آيو تنهن ۾ لکي ريت ازل لون

٤ چوٿين رات چڙهي ڪي برهه ڪيو ويران
ڪي سرتيون ڳهي سالا ۾ هوش اڏيا حيران
هڪ هئي تحو مجازي ۾ بيو پرت ڪئي پريشان
محبت جو مخان ذوري ٻنال ذسان وڃي

٥ پنجين رات پريت جو بلبل جا ڳيس پور
ڪي ڪڪ سنائي ڪيئن ڪئي ۾ محبت جو نشو

اٺين رات اُٿ سان ٿي سنگ موسن ڪري

جانب مون جو جڏهن هو ويجهو من ۾ وري

بيراڳي ٿي بلبل جان ڦيرين ڏئي ڦري

پرين وچ ۾ پريت سان ڏئي ڦري ڏونگر

9 نائين رات نيازمند عياش آري ڄام الله

ڏونگر منجهوئن ڏئي ڪي رهبر ڏسيو ۱۰ = ۱۴

ٻنهي يارن ميڙ جو جڏهن ڪي سا پنوار ساهه

رڻ عجائب ڏواهر ڪئي ماڻهن جي ته مقيم ٿيو

15 ڏهين رات ٿيڻ ڏئي ڪي ڏونگر ڏي چاليو =

ملي جو ننڊ جنگ ڪي ته قتيل قا سا ...

وڻ ويا هيئڻ ، مڃيتي توکي نٿي لولئڙ .

هاڻي صبح سڀنيا لو لو ساڻ ته پنهنجي سيئي

يار هيڻ ڏات يار ڏي مي ڦيکيا هلي

ڏيرڻ ۽ وياهيس نڪري جيڏي ڳوٺ ڳلي

ڏسي بلاول ٻرڻ موڻ هوئي پوئتي کين ولي

هاڻي ڀولي کنهن نڃلي وئي ٻ منڌي ۽ ڏهوڻ

يار هيڻ ڏات ٻر وڃ ڏي هلي پڻ جيت پنڌ ڪري

ڏيئر ياهيس نڪري ٿي ڳسٽي منهن ڳري

ساڻ پنهنجي هوت ٻيهڪ کي ٿي محبت لڏ مري .

ساڻي ڦو ونگر پيچ ٻر ڪ پڻان ساڻ ڪي جيئڻ سڀئي

وڃي ويا هيئه، اوچتي لوڪ نٿي لوليد .

هاڻي صبح سنياريو توسان ته پنهنجي سسئي

7 يارهين ته رات يار ڏي هي ڇيڪيا هلي

ڏير به ويا هيس نڪري جيڏي ڳوٺ ڳلي

ڏسي بلالوءِ برٺ جون ٿي پوئتي ڪيون ولي

هاڻي ڇولي ڪنهن نه جهلي ولي مندي ڍرو هون

ٻارهين ته رات ٻروچ ڏي هلي پو هيئت بندڪري

ڏير پر باهيس نڪري لڳي لسي ته سنجهه ڳري

ساريو هوت پنهل کي لڳي محبت لڏ مري :

هاڻي ڍونگر پيچ پرک پيتان سان ٿي جيڏي سسئي

اڃا مين رات اڃي کري ڄڻو ڄياڻن ۔ ١٥

ته وڃان هت پنهل ڏي سڄڻ ڪيون ڀاڻن

پيچي ڏونگر ڏورين ڪيس مٿان ڪاهين

سچڻ جني سائين ڏونگر ڏکيج تن ڪرن

الو پهين رات عشق مون ڪيو سسئي الاهون

ته مون مٿي جا ڏنا دلبر ٻتي دانهون

ڏسي پير پنهل جا هاڻي نماڻي اهون

هف اجهل جون آهون ٿل پون نون ڪن ڪريم کي ۔

وهين رات وصال جو هن کي زينت ٿيو ظاهر

پرين جو ڏي پاڻ کي متان ڪو ٿي ٿين ڪانه

تو وٽ ڪاڻي ڪميت ڪر قرب ٻنهي جي ڪيا

ڪانگل پيغ قريب کي سخن تي سارڻ

ٿي باجهه باقي ڪيو سيد سنيارو

ادي ڪاڻير گهنيون جاني مونجهم ڪيو مارو

اڄ مست ميم کي هنا نينهن سند نهرو

وحدت جو وارو واحد لڳ وڃڻ نزل

ڪانگل وڃ قريب ٿي تي ٻاڳائي ڪيس

ته لبي هن بيئي ها ٻ هائي جيڪا توڪي وئي

من ڪميتي ڪنيايون ڪيون بيو ورس هر هي

هائي ڪري لو آ نيا عجز مرن نه جيڪا مٺي ياب ٻي

ملن سِ مورت مهل ڏي شوق شيئم شامر

هاڻي حب سان ماهر كنڊ هامل ڏلي كيچ جو

٣ ايكويهين رات اڃي كري جانب وڃي خبر

اون ڏانهه دلين جو ڏلي والي ملائيم ڏر ڏ .

صاحب سر تي وڃ ۾ كامل كنائيم كمر

هاڻي پوگين ڇڪائيو ٻن كني ڏهاڙيون ڏكن جو .

٤ باويهين رات پروچ جاهن كي دل ۾ پيائين دليل

هك بانڌي بيچيو پرڻ ۾ پيا كرڻ الكا اليل

آئا هون لنگهائيم. تون ڏلي قرب سان ملبل

هاڻي خطر الله خليل پير گوڻ جا بر هم .

جو مسئلي هن سائل ڪون ڪري پروڙ لڳ نه پري

جو واصل لڳ ڪوڙ ڪيوس هيو ڳايل عين ڪري

جانب هن جنڌي جو حقيقت ودي خبري

سو پرين ع ڪون پري ڪٿ تا ڪر لو سيرين

لا ڪانگل صبح قريب ڪيا ڇي ما حقيقت

ما تات ق نيمان روح ڪي بي نا ڪن ٻي ڪي جميعت

الحمد آسرف اپنا صين ڪرواص وصيلت

معرفت عيب ايار اتي بيولي حد بيعت

نکو گهرا ندي زيب بر مالي جو ڪو آحين طالب ترقيت

فڪي عظيم فقير ڪي ڪسر اپ فائق فضيلت

دلبر درس ڏئي کئي

مينهن چپ جباءِ مس کي

۹ کانگل وچ قريب ڏي هلڻ لونڻ جاني

جهيڙا جنهن تي تهنجا کيم ڳنڍي ڳي گاني

درس خوش آهيان دل ۾ هان دلبر ڏي والي

عاشق مشتاق کئي ميلو کنج مقيم سان = .

١٠ کانگل وچ قريب ڏي پانڌي کئي پيغام

درس پيو الله دلبر تنهنجو دام = .

مشتاق سک سوز هوکيو طلب نه رهي طعام

مير محبي جا جام کر ميلو مست مقيم سان .

ڪامل گل وڃي قريب ٿي پرگها ڪجاڻ پاڻ ڏسي ١١

چيُن محبت جي ميدان ۾ پيو مقيم مچي -

ڪڏ ٽوڪ بار ۾ ڪار جا ڪامل ڪجهه نه ڪجي

دلبر پاڻ اچي ڪڏي ڪجهه ميلو مست مقيم سان

ڪامل گل وڃي قريب ٿي روهڻ هوُن نه رسي

نه ونائم وات وجود کي جا هِس راهه ڏسي

ڪامل هئي ڪم ذات ڪننو قربوُن ڪين کسي

عالي پريت توکي پسي ڪلي راضي عشق سي روح ام

بقلم سليمان فقير
ازجهان خان کر

لا اله الا الله محمد رسول الله اهو ضياتين خل

كلمون جيتي كجھ ملي تحريت پنعمل كي

داستان پورو ٿيو

داستان مرشد مست محمد مقيم

صاحب جو پورو ٿيو

تاريخ ٢٣ ذوالحج ١٣٦٣ ھ

تمت شد

بقلم سليمان فقير

ابن جهان خان بسكه